

Najran d. 12/7-84.

Kære [REDACTED]

Ambassadøren var her i går, og jeg var til "samtale" med ham ved 20 - tiden på et af politiets kontor her i fængslet. Bevar mig vel- for en skuffelse. Jeg blev halet ud af buret og be- lagt med hånd og fodlænker for at blive ført til kontoret. Udenfor blev jeg mødt af en meget ubehagelig udseende ældre araber, der viste sig at være den lokale emier (eller hans broder?). Han befalede lynhurtigt mine lænker fjernet (så ambassadøren ikke skulle se dem) og meddelte at jeg skulle møde min ambassadør, men at al samtale skulle foregå på engelsk. Hvis jeg - med vilje eller uforvarende sagde eet eneste ord på dansk eller et andet sprog som emieren ikke forstod, ville jeg omgående blive "sparket ud". Jeg erklærede mig indforstået og blev ført ind og anbragt på en stol 3 meter foran ambassadøren - en overlegen skid, som ikke engang sagde sit navn, men blot meddelte: "Jeg er Deres ambassadør..." Han gentog, at al samtale skulle foregå på engelsk, og holdte en længere formaningstale til mig, hvori han indskærpede nødvendigheden af, at jeg talte sandhed og ikke tilbageholdt noget for politiet etc.etc. Jeg svarede, at jeg beklagede at være ude af stand til at tilføre sagen nye aspekter, eftersom alt, hvad jeg vidste, allerede var oplyst til rapporten, der var den pure sandhed. Han svarede, at i så fald var jeg "en heldig mand", forsikrede, at der blev gjort alt, hvad der var muligt, og antydede, at audiensen dermed var forbi. Tilbageturen til buret, som mærkeligt nok ikke krævede lænker, end ikke håndjern, brugte jeg så til at spekulere over, hvori mit held egentlig bestod. Jeg har ikke fundet ud af det endnu. Altså venter jeg videre på ubestemt tid her i mit livlige fængsel sammen med de andre 35-40 mennesker der snakker, synger, danser, slås, småstjæler og hvad de ellers får tiden til at gå med hen over hovedet på mig, som ikke forstår en lyd af det hele, og ikke kan tale med nogen, fordi mit arabiske stadig er så pouvert, at jeg kun magter at udtrykke det allermest elementære, og det endda kun med stor besvær. Måtte Allah - under hvis jurisdiktion vi jo mildest talt befinder os her - lade forklaringens lys skinne så stærkt over denne sag, at selv det arabiske politis tommetykke kranier gennemtrænges deraf, og deres åndsmørke spredes i det mindste så meget, at de indser, at vi er uden al skyld i det skete, og at vi derfor må løslades omgående. - Amen!

Frygt ikke! Jeg er ikke blevet religiøs eller på anden måde tosset (tror jeg da ikke), men man kan vel ikke helt undgå at blive lidt sær, når man ser alle andre kaste sig mumlende på jorden 5 gange om dagen. Sort middelalder- som det meste hernede- blandet med den nyeste teknik, som alt for mange penge giver alt for let adgang til, uden samtidig at forene den stolte ejer med synderlig forståelse af, hvad det egentlig er, han har med at gøre.

Nå- men vi må jo så fremdeles væbne os med tålmodighed, og se, hvad der sker - om overhovedet noget?

Jeg forsøger at få dette smuglet ud ad anden vej, for den med ambassadøren var sgu en klam fidus.

Hej igen? Og skriv snart.

[REDACTED]